

Kaybedenler Kulübü

– GürhanGürses · 03 Eylül 2011

Kaybedenler kulübü...

Yalnızlar rıhtımına benzer.

Ötekileştirilmiş, asimile edilmiş, dışlanmış, terk edilmiş, ihanet uğramış, aldatılmış, horlanmış, ezilmiş...

Ama gururlu... Alnı ak mı ak pak mı pak! Gözü kara, sözü yaman!

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insan ne de kötü bir insandır.

Ne de korkunç bir insandır.

Ne de tehlikeli bir insandır.

Bizler kaybedenlerdeniz; Kulubaba'ya çıkıp haykırıyorum Karakoçan'ın yüzüne... Kaybedenlerdeniz...

İtirazı olan kaybetsin de gelsin. Sözü olan yitirip de gelsin! Akıllı olan zayi edip de gelsin! Aşkı olan terk edip de gelsin! Malı olan yakıp da gelsin. Makamı olan İbrahim Ethem olsun da gelsin.

Körük gibi yürek ister!

Cesareti olan gelsin.

Lafla Karakoçan'a nizamata verenler gelsin!

Hiçbir şey kaybetmeyen bizden değildir.

Neşesini mesela, sağlığını, gülüşünü yanaklarında asılı kalan, sevdasını yüreğinde taht kuran mesela, malını ölmeden terk eden, makamını bir kalemde silen... Ne adamlar gördüm; zaten yoktular.

Suya benzeyenleri gördüm; her kabın şeklini alırlar hemen. Çamurdan daha vıcık olanını gördüm her yaraya işerler. Makamın kuyruğuna dolananları gördüm her konan sinekte oraya buraya salınırlar.

Kocaman kocaman adamları gördüm, öyle lafları yerler de gıkları çıkmaz.

Kaybedenler kulübü...

Harbi adamların otağı, hasbi adamların konağı...

Kaybetmişsen gel, bu bir davettir.

Bırak da gel, terk et de gel, es de gel, koş da gel!

Engelleri aş da gel!

Aşkı sineye çek, yâri sılaya ver, dostu yoka sat, hısmı toza kat, hasmı vara havale et!

Mutlaka ama mutlaka yüreğimizin bir köşesine de olsa yalnızlar kulübünün bir nebze cik hüznü düşmüştür. Yüreği pazar yeri gibidir; dini dili ırkı rengi ne olursa olsun herkese kapısı açıktır. Kapısının zili de yoktur anahtarı da... İsteyen istediği zaman istediği şekilde girer. Bu kalp onundur çünkü...

Yok sayılanlar kulübü... El ayak çekilince sokaklarda bir tek onlara ev sahipliği yapar ıssız sokaklar... Bir de kedilere ve köpeklere...

Necip Fazıl dolanır dilime:

"Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;

Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!

Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;

Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!"

Avare diye yaftalanır paftalanır bana mısın demez. Başkası ne gözle bakarsa baksın, ne sözle hitap ederse etsin o kendisini bilir. Bazen kaderin bir oyunudur bu der, damarda yüksek dozda arabesk vardır, bazen daha beterine bakar hâllenir.

Her evde, her sokakta, her mahallede, her okulda vardır mutlaka kaybetmiş çoğunluğa ait birileri... Bellidir halleri... Gözler mahcup mu mahcup elbiseler eski mi eski konuşmalar hüznü mü hüznü... Eller titrek mi titrek mideler boş mu boş... Bir post sırtında olsa bir dost olsa yanında kâfidir.

Kimi gün bir köprü altı olur yatağı kimi gün terk edilmiş bir bina... Kimi gün parkta bir bank olur ona şilte, kimi gün tarlada bir ot yığını... Yeryüzünde onlara ait bir parsel olmasa da üstü açık yattıklarından bütün gökyüzü onlarındır.

Yeryüzünde yalnız benim serseri,

Yeryüzünde yalnız ben derbederim.

Herkesin dünyada varsa bir yeri,

Bende bütün dünya benimdir derim.

Bazen aşkın tekmesini yemiştir ve kendini kaybetmiştir. Gözlerinde bir Leyla takılı kalmıştır, dilinde bir Leyla yapışık kalmıştır, kalbinde bir Leyla kara saplı bir hançer gibi saplı kalmıştır. Ne kadar da benziyoruz kaybedenlere... Ne kadar da onlarla bir oluyoruz her zaman. Gözyaşları gözyaşlarımıza karıştığı vakit cehennem olur dünya... Gerisini sen getir!

Kaybedecek şeyi olanlara acıyorum. Parası malı mülkü makamı sevdası... Sevse de sevmese de LEYLA olsa da aşkınız ne yazar? Sizin sevdanızdır Leyla'yı Leyla yapan, Leyla'nın sevdası değil!

Biriktirenler kaybediyor işte... Kıyamayanlar harcamaya, yaşayamayanlar deli dolu, sevemeyenler hesapsız... Sonsuz kazanan yoktur, sayısız muzaffer olan hakeza... Sonsuz mutlu yoktur, sayısız mesut...

Ben kaybedenlerin yoldaşım; yola düşen bilir.

Ben kaybedenler kulübünü mensubuyum. Daha iyi yenileceğim daha iyi kaybedeceğim. Bütün kaybettiklerimin toplamında dağ kadar da olsa krallığımı ilan edeceğim. Hüznünse hüznün krallığını, mağlubiyetse mağlubiyetin krallığını... Kazanırken kaybedenlerden olmaktansa iyice yenilerek onurlu kaybedenlerden olurum daha iyi!

Ceketini alıp gidenlerden misiniz sizlerde bizim gibi? Kalsaydınız mücadele etseydiniz diyen ölümlerden misiniz?

Yaşıyor muyum yaşamıyor muyum belli değil! Öyle bir haldeyim ki farkında değilim Yalan yanağa konan tebessümler... Parlayan dişler... Gülüşler.

Karanlıkta mıyım aydınlıkta mıyım belli değil? Öyle bir hüznün sarmış ki gözlerimi anlayamazsın? Ağlamak kâr değil! Mutlu olmak iş değil! Az değil. Kaybetmek anormal değil!

Yalandan bir aşktır içinde debelenip durduğum. Avuttuğum bir oyuncak misali çocukça... Bunu yapan ben miyim bir başkası mı bilmiyorum?

Her hayırda bir şer gizlidir, her şerde bir hayır... Bazen kaybettiğinde kazanırsın bazen kazandığında kaybedersin... Bu Karakoçan'ın hikâyesidir biraz... Kazandığını zannedersin lakin mağlubiyetin başlamıştır.

Üstadım Sezai KARAKOÇ ne de güzel ifade etmiş.

Ülkendeki kuşlardan ne haber vardır
Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır
Aşk cellâdından ne çıkar mademki yâr vardır
Yoktan da vardan da öte bir Var vardır
Hep suç bende değil beni yakıp yıkan bir nazar vardır
O şarkıya özenip söylenecek mısralar vardır
Sakın kader deme kaderin üstünde bir kader vardır
Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır
Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır
Yanmışsam külümden yapılan bir hisar vardır
Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır
Sırların sırrına ermek için sende anahtar vardır
Göğsünde sürgününü geri çağıran bir damar vardır
Senden umut kesmem kalbimde merhamet adlı bir çınar vardır
Kaybedenler Kulübü... Karakoçan merkez üssü...